loženo, není nárokem vadným, nýbrž na předpisech zákona správně založeným.

Za nedostatku vytýkaných nezákonností v naříkaném rozhodnutí slušelo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 123.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): * Došla-li k zemské správní komisi stížnost podaná u zemského inspektorátu pro zemské dávky proti jeho platebnímu rozkazu, vydanému ve smyslu čes. řádu dávkového, po lhůtě k podání stížnosti té zákonem stanovené, jest stížnost opožděna. Zamítnutí jejímu z toho důvodu nepřekáží, že zemská správní komise zahájila o ní nejprve kroky, směřující k věcnému vyřízení stížnosti, jakoby v čas podané.

(Nález ze dne 11. června 1919 č. 2848.)

Věc: Josef Petr na Smíchově (adv. Dr. M. Hirsch ze Smíchova) proti Zemské správní komisi král. Českého o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Dle čl. 2 zákona ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. z. a § 20 řádu o dávce z přírůstku hodnoty, zavedeného cís. pat. z 29. prosince 1915 č. 83 z. z. pro král. České jest do platebního rozkazu přípustna ve lhůtě 30denní stížnost k zemské správní komisi, kterou sluší podati přímo u zemské správní komise.

Jest tedy věcí strany voliti při podávání této stížnosti takovou cestu, aby stížnost k zemské správní komisi došla včas. Nesprávná volba cesty a následky cesty zvolené stíhají výlučně stranu, i kdyby se skutečnost, že stížnost došla k zemské správní komisi opožděně, mohla za vinu přičítati také jinému.

Stěžovatel podal vědomě svou stížnost u k. č. z. inspektorátu pro zemské dávky, a sice 9. srpna 1917, tedy 28. den po doručení, jež se stalo 12. července 1917 a stížnost došla k zemské správní komisi až 17. srpna 1917, tedy 36. den po doručení. Proto v souhlasu se zákonem zamítl žalovaný úřad stížnost jako opožděnou.

Třeba byl inspektorát zemské správní komisi podřízen, jest přece v otázce vyměřování a vybírání dávky té samostatným zemským úřadem prvé instance, právě tak samostatným jako obec s obyvatelstvem v počtu přes 10.000, která dávku vyměřuje (§ 16 dávk. řádu a čl. 9 provád. nař.). Proto nemůže podání u inspektorátu učiněné platiti za podání u zemské správní komise, jak se stěžovatel mylně domnívá.

O tom, že zemský inspektorát zavinil, že stížnost došla opožděně, nemůže býti řeči proto, že zákon mu nikde neukládá povinnost, aby stížnost předkládal druhé instanci. Mohl ji také prostě stěžovateli vrátiti.

Tím, že zemská správní komise pustila se napřed do věcného vyřizování stížnosti, nebylo opoždění stížnosti odčiněno, poněvadž nejde tu

snad o následky, které dle svého uvážení může úřad buď prohlásiti za nastalé aneb je může prominouti, nýbrž jde tu o následky, jež zákon sám prohlašuje bezpodmínečně za nastalé a jež prominouti není po zákonu v moci úřadu.

Není tu tedy v postupu žalovaného úřadu vytýkané nezákonnosti i bylo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 124.

Vyživovací příspěvek: * Bylo-li oduznáno ohrožení výživy příslušníků povolaného, jsou tím také popřeny podmínky pro nárok na alimentaci dle § 154 o. z. o. a pro nárok na vyživovací příspěvek na něm se zakládající.

(Nález ze dne 11. června 1919 č. 2862.)

Prejudikatura: víd. nál. ze dne 20. června 1918 č. 8672, Budw. č. 12.169 a ze dne 4. července 1918 č. 9434, Budw. č. 12.178.

Věc: Josef a Emilie Sedláčkovi v Unhošti (adv. Dr. František Papoušek z Vršovic) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Syn stěžovatelův, který jako dělník na dráze vydělal měsíčně 100 K a se stěžovately žil ve společné domácnosti, povolán byl dne 11. května 1916 k činné službě vojenské. Nárok stěžovatelů na vyživovací příspěvek byl oběma správními stolicemi zamítnut, zemskou vyživovací komisí rozhodnutím ze dne 9. dubna 1919 č. 43.759/18 z toho důvodu, že výživa příslušníků povolaného nebyla na příjmech povolaného závislou ani jeho povoláním ke službě vojenské vzhledem k vlastnímu výdělku stěžovatelů ohroženou.

Tomuto rozhodnutí základem bylo zjištění, že otec povolaného dle vlastního tvrzení strany vydělá měsíčně 180 K, dle tvrzení zaměstnavatele 195 až 215 K a že stěžovatelé žádných dětí doma nemají. Tyto výsledky šetření byly dne 12. března 1918 stěžovatelce sděleny a ona je jednak výslovně uznala, jednak žádných protidůkazů nenabídla.

Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu uvádějíc, že povolaný přešed do tábora spojenců, stal se členem československé armády za hranicemi, dovozuje, že stěžovatelům jako příslušníkům takového vojína dle výnosu ministerstva národní obrany ze dne 14. prosince 1918 čís. 16 věstn. min. nár. obr. přísluší bezpodmínečně nárok na vyživovací příspěvek. Náhled ten jest mylný, neboť citovaný výnos jenom oproti předpisu § 6 zákona ze dne 26. prosince 1912 čís. 237 ř. z. a § 4 zákona ze dne 27. července 1917 čís. 313 ř. z. nezbavuje nároku na příspěvek příslušníky takových osob, které by podle těchto předpisů zákona bývaly považovány za zběhy, jsou-li ostatní podmínky jeho vzniku dány.

V dalším obracejí se stěžovatelé proti názoru nařík. rozhodnutí, že výživa příslušníků nebyla shledána ohroženou a dovozují, že jim přísluší docela nárok z důvodu odst. 3. § 2 zák. o vyživovacím příspěvku, protože nastala podmínka § 154 o. z. o.